

Az Esztergomi Ferences Gimnáziumban évtizedek óta hagyomány, hogy a harmadévesek bemutatnak egy vallásos darabot. 1975-ben Eliot: Gyilkosság a székesegyházban című drámájában Bubik István játszotta az egyik lovagot. Ez tekinthető a Jászai-díjas színművész pályaválasztásának.

Az öltöző ajtaján három márkás név: Bubik István, Eperjes Károly, Gáspár Sándor. Az ablakon a spaletta szikrányi természetes fényt sem enged be. Ez az elzárkózás jelképes: három élvonalbeli művész védekezik a külvilág ellen. A fehér falon — jó magasra tűzve — egy rézből készült kettős kereszt: Eperjes-szerzemény, bár Bubik a görög katolikus. A sminkasztal intimsféra, a színészlélek tükre: emlékek, csecsebecsék, fotók és kellékek.

Bubik István a drámairodalom nagy hősszerepeivel tűnik ki a Nemzeti Színházban. Érzelmeken alapuló, aktív, robbanékony játéktílus jellemzi — olvasható a lexikonban. Mindig rakoncátlan gyerek volt. A tanárai azt mondták rá: eleven. — Sok fülest kaptam okkal-joggal, de soha nem voltam rosszindulatú. Ezért éreztem sértőnek azt az írást, amely a színészi alkalmasságomat vonta kétségbe. Az elmúlt tizenöt évben már bizonyítottam annyit a színpadon, hogy a minimális tiszteletet megérdemeljem. Az újságíró sem írhat akármilyen stílusban, hiszen a médiának nagy a befolyása. Tollal is lehet kárt okozni, sebet ejteni. Mivel a törvény nem véd meg, kénytelen voltam magam elégtételt venni. Aki kényes a becsületére, az megérti.

Már gyermekként is nagyra becsüli és varázslónak tartja a színészeket. Az Erkel Színházba van bérletük, emlékszik a Bahcsiszeráji szökőkútra Fülöp Viktorral, a János vitézre Sárái Jánossal, de egy-két prózai darab szereplőit is föl tudja idézni: Rajz Jánost a Fösvényből, Törőcsiket, Iglódit, Madarast a Kényeskedőkből. Ráérez a színház hatalmára: a színész olyan, mint egy jó pap. De akkoriban nem gondol arra, hogy egyszer majd ő is a színházi szószékről hirdetheti az ember nagyságát és esendőségét.

— A Főiskola nemcsak tanulást, ha nem traumát is jelentett. Megtapasztaltam, hogy az életben mennyiféle ember van. Ugyanakkor egy-egy szerep kapcsán rájöttem arra, hogy ezek a jó-rossz tulajdonságok bennem is megvannak. Időnként szinte ijesztő volt rádöbbenem, az elfojtott belső késztetéseimre.

Családjában erős a nemzeti elkötelezettség, természetes dolog, hogy büszke magyarságára. Édesapja nemcsak Fradi-drukkernek, hanem jó magyarnak is neveli. Ezért is bántja, ha pocskondiázzák a magyarokat, vagy büntudatot keltenek bennünk. Elkeseríti az emberek pesszimizmusa, és elutasítja a liberális érték- és tekintélyrombolást.

— A Főiskola után lehetőségem nyílt a választásra, s én a Nemzeti mellett döntöttem, elsősorban hazafias érzésből. Ez volt számomra a férfivé és színésszé érés időszaka. Eltelt tíz év, s mivel a pályakezdés sikeresen alakult, eljött a pillanat, amikor föl kellett tennem azt a kérdést, amit Latinovits tett fel az Oldás és kötés című Jancsó-filmben: Mondd meg nekem őszintén, az egyetemen én tehetséges voltam vagy erőszakos?

A kérdésre Londonban keresi a választ. A pszichológia ezt acting outnak, a helyzetből való kilépésnek nevezi. Egy évig „segédmunkálkodik” Albionban, mellékállásban a BBC magyar adása munkatársainak kiejtését csiszolgatja.

— Döntenem kellett, hogy a hűség, a hazafias kötődés ellenére otthagyjam-e a Nemzetit, ahol felnőttem. Nagyon nehéz volt a döntés, de eljöttem. '93-ban a Művész Színházhoz szerződtem, amely Törőcsik Mari vezényletével nagy reményekkel indult.

Minden jó, ha jó a vége. A Művész Színház azonban véget ér. A társulat kálváriájának azonban

Írta: Adminisztrátor

2010. április 13. kedd - Módosítás: 2010. április 13. kedd

---

még nincs vége. Az újjászerveződő Thália Színház társulata fölül eladják a (szín)házat.

— Nagyon furcsán éljük meg azt, hogy színház nélküli társulat vagyunk, hiszen eddig elismert színházak elismert színészei voltunk, akiket még a hatalom is kedvelt. Egyszer csak azt vettük észre, hogy a szakma vezetése már nem szeret bennünket. Elkezdődött és azóta is folyik a kiszorítósdí. Amikor Csiszár Imre igazgató hozta a fülest, hogy állítólag főloszlatnak bennünket, először mindenki mosolygott.

Pedig a hír igaznak bizonyul. Bekövetkezik az, amit mindenki hihetetlennek tartott: a főváros kulturális bizottsága fölöslegessé nyilvánítja a Thália társulatát.

— A tényeken túl a módszerrel is súlyosan megsértettek bennünket. A két hivatalnok közül az egyik nyitotta meg a Tháliát, s mindketten állandó vállveregetéssel biztosítottak bizalmukról. Semmi jelét sem adták annak, hogy nincsenek velünk megelégedve, netán elfogyott a pénz. Ráadásul a sajnálat legkisebb jelét sem mutatták, hanem egyikük végignevetgélte az ülést, a másik pedig a legvéresebb szájjal érvelt ellenünk. Már csak ezért a jellemtelenségért is megérdemelték a nyaklevest. Egyikük sem halt bele. Egyébként az alpolgármester is szégyelli magát, mert ő is tudja, milyen társulatot szüntettek meg! Bár azt elhiszem neki, hogy nem a saját kútfeje szerint döntött, hanem kikérte a szakma — a fővárosi színigazgatók — véleményét. A sűgókat persze nem nevezte meg. Ez volt a szakma szomorú féltékenységi reakciója

A radikális változás következtében rákényszerülnek, hogy megszabaduljanak sok rossz beidegződéstől, és a tettek mezejére lépjenek. A már-már elviselhetetlen terhek ellenére sem adják föl, hanem szorosabbra fűzik soraikat. Előbb-utóbb saját játszóhelyet kell találniuk, kapcsolatokat építenek, támogatókat keresnek. Most derül ki, hogy a színészek nemcsak bohém Móka Mikik, hanem értékes kapcsolati tőkével rendelkező, a pénzügyekhez is értő kultúrdiplomataák.

— Annak ellenére, hogy ma ilyen világban élünk, nem fogadjuk el a pénz diktatúráját, azt, hogy a legfőbb érték a pénz. Azon töprengünk, miként csinálhatnánk minél jobb színházat. Hirtling Istvánt, Gáspárt és engem választottak a társulat művészeti tanácsába, mi segítjük az igazgatót mindennapi munkájában. Elmondhatom, hogy életemben először vagyok tagja olyan színészcsapatnak, melyet nem a dac, hanem a kölcsönös bizalom, megbecsülés és a munka tart össze.

A ferenceseknél azt is megtanulja, hogy milyen fontos az elmélyülés, a lelki munka, az élet dolgainak átgondolása. Az imák és a két-három napos lelkigyakorlatok alatt elmélkednek és önvizsgálatot tartanak. Ez jó alkalmat ad az Istennel való kapcsolat elmélyítésére.

— Ez nem jelenti azt, hogy bigott vallásos vagyok és naponta morzsolom a rózsafüzért. De a hitem szilárd, és sokat imádkozom az országunkért, a színészek közösségért, a rászoruló kollégákért, a betegekért, a családunkért és magamért is.

Estéről estére a színpadon vásárra viszi testét-lelkét, együgyű Lennie-ként az Egerek és emberekben vagy a német Wolfként Mrožek szerelmetes krimidarabjában. A felgyülemelő feszültséget hetenként háromszor a bőrlabdával vezeti le, hiszen fontosnak tartja, hogy ép testben lakozzék az ép lélek. Időnként pedig Sípos Andrással dobkoncerteken püföli a bőrt. A mondás helyesen állítólag így szól: teher alatt nő a tenyér.

Írta: Adminisztrátor

2010. április 13. kedd - Módosítás: 2010. április 13. kedd

2010. október 12. 3/50